

[Finansministeren]

relser, som måske ikke er de helt rigtige, men som man må rette op på bagefter.

Jeg synes også, det skal siges under en debat som denne, at det ikke er så mærkeligt, hvis der er mange ansatte i den offentlige sektor, der frygter reel decentralisering, frygter reelt at påtage sig et ansvar med den risiko, at Folketinget alligevel dykker ned i den enkelte sag, og at man bliver omtalt i den almindelige offentlige debat for en eller anden lille fejl, der er blevet begået.

Det har også noget at gøre med, hvad Folketinget vil acceptere på disse områder. I tidens løb har vi været vidne til mange debatter i Folketinget om administrative fejl, hvor man måske undertiden kan sige, at det har været en overdimensioneret debat, og konsekvensen har først og fremmest været, at det er sværere at få medarbejdere under et decentralt system til at påtage sig et ansvar.

Jeg er en meget stor tilhænger af decentralisering, men decentralisering kan ikke bare gennemføres, fordi vi taler om det her. Decentralisering kan kun gennemføres, hvis vi reelt vil bruge midlerne til decentralisering, og det vil sige, at de politisk ansvarlige i højere grad formulerer de overordnede målsætninger, og at man gennem delmålsætninger dermed giver arbejdsinstrukser, kan man kalde det, for medarbejderne ned igennem systemerne.

Men hvis man langt nede i et system lever med en risiko for, at Folketinget alligevel kommer og blander sig i den afgørelse, der var lagt ud, får man aldrig medarbejderne til at efterleve decentraliseringsprincippet. Det synes jeg er vigtigt at få sagt, måske lidt skarper, end jeg plejer at gøre det, for at debatten ikke skal havne i det groteske. Der er altså nogle ting, vi som politikere må gøre op med os selv om vi ønsker eller ikke ønsker.

Jeg mener, decentralisering er meget væsentlig i denne sammenhæng, men jeg er ikke sikker på, at vi som politikere i realiteten er klædt på til at gennemføre decentraliseringer, give medarbejderne de arbejdsvilkår, som skal til, for at decentralisering kan blive reel. Det er sådan nogle temaer, som jeg synes vi skal have mulighed for at diskutere mere detaljeret, end det er muligt under en redegørelsesdebat.

Lad mig herefter vende tilbage til de enkelte ordførere. Jeg har allerede fastslået, at

jeg faktisk synes, det er lidt af en hån at begynde, som fru Helle Degn gjorde det. Jeg synes i øvrigt, det er dobbelt interessant, at fru Helle Degn bruger Børsens leder som bevismateriale i sin konstatering af, at moderniseringsprogrammet er slået fejl.

Der synes jeg fru Helle Degn begår en fejl, som mange begår. Det er så let at forkaſte det kolossalt store arbejde, der i realiteten foreligger her, hvor hver enkelt lille sag kan trækkes ud og latterliggøres, hvis man vil det. Men når man ser på summen af sager, er det i realiteten kolossale fremskridt, der er sket.

Jeg har også lagt mærke til, at Børsens leder har beskæftiget sig meget med det, men jeg synes, det er udtryk for en forenklet opfattelse af, hvad dette her drejer sig om.

Fru Helle Degn siger, at vi må have en debat om, hvor stor den offentlige sektor skal være. Dertil må jeg klart sige, at det er der vel ingen der kan give noget bestemt bud på. Hvad angår den offentlige sektors omfang, mener jeg, at de politiske veje skilles, og sådan skal det også være. Men den offentlige sektor, hvis størrelse bliver besluttet af politikerne, skal køre så effektivt, smidigt og borgerorienteret som overhovedet muligt. Og det er egentlig det, debatten handler om.

Hvor stor den offentlige sektor skal være, har vi forskellig opfattelse af, og det viser debatten meget klart i dag. Regeringen har en klar målsætning for styringen af de offentlige udgifter, som bl.a. hr. Fogh Rasmussen har redegjort for, og som jeg derfor ikke skal gentage, for det er sådan set ikke det, debatten drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, at vi inden for den målsætning, vi har lagt for den offentlige sektors udvikling, skal have den til at køre så smidigt, så effektivt og så borgervenligt som overhovedet muligt med de instrumenter, vi anvender.

Hr. Fogh Rasmussen nævnte de selvregulerende mekanismer, decentralisering og større indflydelse gennem en anden økonomisk styringsform for institutionerne. Jeg har kommenteret decentraliseringen. De selvregulerende mekanismer anser jeg for at være et af de væsentlige instrumenter i forsøget på at få den offentlige sektor til at køre stadig mere effektivt og stadig mere markedsorienteret.

Det får mig til at sige til hr. Carsten Andersen, at hans analyse af moderniserings-